

PR Updates

Nummer 4, 2021

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:527](#) 09-04-2021

Booking.com bemiddelt bij reisovereenkomsten en valt daarom onder Bpf Reisbranche

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2021:580](#) 06-04-2021

Nakomingsvordering eindloon verjaard, schadevergoedingsvordering niet

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2021:594](#) 06-04-2021

Hoogte pensioen gebaseerd op alle dienstjaren ondanks wachtleeftijd 25 jaar

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:3077](#) 30-03-2021

Tussenpersoon aansprakelijk voor schade wegens foutief informeren over gegarandeerde pensioenuitkering

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:3086](#) 30-03-2021

Weduwe heeft op grond van gewijzigde pensioenbrief geen recht op hogere pensioenuitkering en aanvullende koopsom

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:849](#) 23-03-2021

Billijke vergoeding voor inkomens- en pensioenschade wegens ernstig verwijtbaar ontslag directeur antidiscriminatiebureau

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:750](#) 16-03-2021

Arbeidsongeschiktheidspensioen en PVI toegekend wegens uitzonderlijke omstandigheden

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:757](#) 16-03-2021

Hof bepaalt deskundigenonderzoek naar omvang financieringsplicht pensioen

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2021:1723](#) 21-04-2021

Werkgever valt onder werkingssfeer houtverwerkende industrie; beroep op verjaring slaagt niet

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:3790](#) 21-04-2021

Pensioenverevening na scheiding

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2021:1303](#) 27-01-2021

Bestuurder gedeeltelijk aansprakelijk voor achterstallige pensioenpremies want melding gemaakt aan Bpf van betalingsonmacht

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2021:912](#) 22-04-2021

Herbeoordeling nodig militair arbeidsongeschiktheidspensioen na koolmonoxidevergiftiging wegens motiveringsgebrek

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2021:752](#) 01-04-2021

Ontslag AOW-gerechtigde politieambtenaar toegestaan

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2021:121](#) 06-04-2021

Werkgever moet bewijs premieafdracht afgeven aan werknemer en premies afdragen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2021:122](#) 06-04-2021

Werkgever moet bewijs premieafdracht afgeven en achterstallig loon betalen

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEEAC:2021:52](#) 29-03-2021

Erfgenamen aansprakelijk voor blijven innen pensioen moeder na overlijden

RECHTSPRAAK

Billijke vergoeding voor inkomens- en pensioenschade wegens ernstig verwijtbaar ontslag directeur antidiscriminatiebureau

Antidiscriminatieorganisatie handelt met ontslag na incident bij Sinterklaasintocht met directeur ernstig verwijtbaar. Werkgever is niet ingegaan op mediationverzoek en heeft onvoldoende re-integratie-inspanningen verricht. Het hof ziet onder de gegeven omstandigheden aanleiding om bij het bepalen van de hoogte van de billijke vergoeding aansluiting te zoeken bij de inkomens- en pensioenschade die appellant (schattenderwijs) zal lijden tot aan zijn pensioengerechtigde leeftijd. Met inachtneming van 20% van de geschatte pensioenschade bepaalt het hof de billijke vergoeding op € 60.000.

Appellant is op 15 maart 2010 als directeur in dienst getreden bij Stichting Anti Discriminatie Buro Regio Noord-Holland (hierna: het Buro). De wettelijke taak van het Buro is om onafhankelijke bijstand te verlenen aan personen bij de afwikkeling van hun klachten betreffende discriminatie. Op 17 november, tijdens de intocht van Sinterklaas in Hoorn, heeft appellant iets tegen de politie geroepen over inperking van het recht om te protesteren tegen Zwarte Piet. Het NOS-journaal heeft hiervan beelden getoond. Op 30 november 2018 is in het Noord-Hollands Dagblad een ingezonden brief van diverse Hoornse politici gepubliceerd waarin vraagtekens worden gezet bij het optreden van werknemer in zijn hoedanigheid van directeur van het Buro op 17 november 2018. Op 5 december 2018 is werknemer tijdens een overleg op non-actief gesteld. De afspraak is gemaakt dat werknemer schriftelijke excuses zal aanbieden aan de burgemeester van Hoorn en de in het krantenartikel genoemde raadsleden. Werknemer heeft zich op 6 december 2018 volledig arbeidsongeschikt gemeld. Bij e-mail van 10 december 2019 heeft werknemer verzocht om werkhervatting in zijn functie als directeur voor 50% met ingang van 6 januari 2020. Hierop heeft het Buro bij e-mail van 22 december 2019 aan werknemer laten weten dat dit niet mogelijk is. Het Buro heeft in eerste aanleg

verzocht om ontbinding van de arbeidsovereenkomst onder toekenning van de transitievergoeding. De kantonrechter heeft de arbeidsovereenkomst met ingang van 1 september 2020 ontbonden en het Buro veroordeeld tot betaling van de transitievergoeding ad € 15.016,37 bruto en een billijke vergoeding wegens ernstig verwijtbaar handelen ad € 25.000 bruto. Tegen deze beslissingen komt werknemer in principaal appèl op. Het incidentele appèl houdt in dat de kantonrechter ten onrechte heeft geoordeeld dat het Buro ernstig verwijtbaar heeft gehandeld en een billijke vergoeding dient te betalen.

Naar het oordeel van het hof is de ontbinding van de arbeidsovereenkomst tussen partijen het gevolg van ernstig verwijtbaar handelen van het Buro vanwege onvoldoende re-integratie-inspanningen. Een billijke vergoeding is daarom op zijn plaats. Appellant meent dat hem een hogere billijke vergoeding dient te worden toegekend. Zijn dienstverband zou, wanneer Buro de re-integratie voldoende voortvarend zou hebben aangepakt, langer hebben geduurd dan de duur van de resterende periode van doorbetaling vanwege arbeidsongeschiktheid, waarschijnlijk tot zijn pensioengerechtigde leeftijd. Ook heeft appellant pensioenschade. De billijke vergoeding moet in relatie staan tot het ernstig verwijtbare handelen of nalaten van de werkgever. Bij het bepalen van de omvang van de billijke vergoeding komt het verder aan op een beoordeling van alle omstandigheden van het geval (zie HR 30 juni 2017, ECLI:NL:HR:2017:1187 (*New Hairstyle*)). Ook met de gevolgen van het ontslag kan rekening worden gehouden, voor zover die gevolgen zijn toe te rekenen aan het verwijt dat de werkgever kan worden gemaakt. Nu aangenomen moet worden dat appellant tot aan het conflict altijd goed heeft gefunctioneerd, is er geen aanleiding om te veronderstellen dat, indien het Buro jegens appellant niet ernstig verwijtbaar zou hebben gehandeld, appellant niet tot aan zijn pensioengerechtigde leeftijd (die hij bereikt in oktober 2024) in dienst zou zijn gebleven bij het Buro, met bijbehorend salaris en pensioenopbouw. Het hof ziet onder de gegeven omstandigheden dan ook aanleiding om bij het bepalen van de hoogte van de billijke vergoeding aansluiting te zoeken bij de inkomens- en pensioenschade die appellant (schattenderwijs) zal lijden tot aan zijn pensioengerechtigde leeftijd. Het hof berekent de inkomensschade van appellant op een bedrag van ongeveer € 70.000. Bij gebreke van een toelichting van appellant schat het hof de pensioenschade op 20% van het hiervoor genoemde gemiste inkomen. Dat betekent dat de inkomens- en pensioenschade ongeveer € 85.000 bedraagt. Daartegenover staat het bedrag van de transitievergoeding ad € 15.016,37 bruto waarop appellant recht heeft. Dit bedrag strekt tot mindering op het genoemde bedrag van € 85.000. Het hof veroordeelt het Buro tot betaling van een billijke vergoeding van € 60.000 bruto, waaronder een bedrag van € 5.000 aan immateriële schade, waarop in mindering strekt het bedrag dat het Buro op grond van de bestreden beschikking aan billijke vergoeding al aan appellant heeft voldaan.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 23-03-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:849

Zaaknummer: 200.283.641/01

Rechters: G.C. Boot, G.C.C. Lewin en T.S. Pieters

Advocaten: J.J.F. van de Voort en E.A.Th. den Haan-van Wijk

Wetsartikelen: 7:671b BW, 7:683 BW, 6:96 BW, 7:611 BW, 6 EVRM en 7:670 BW

RECHTSPRAAK

Pensioenverevening na scheiding

Geschil na echtscheiding over verdeling. Partijen hebben al meerdere procedures doorlopen over de verdeling. Meest recentelijk heeft het hof een partiële verdeling van de huwelijksgemeenschap bevolen. Deels heeft het hof geoordeeld niet te kunnen beslissen wegens onvoldoende informatie. In deze procedure oordeelt de rechtbank voor wat betreft pensioen dat de vrouw recht heeft op verevening van de helft van de ouderdomspensioenpolis van Reaal, waarbij verrekend wordt het al betaalde gedeelte. De man moet € 2.319,86 betalen ter zake van de pensioenverevening met betrekking tot de polis bij Reaal. De vrouw moet een bedrag van € 1.210 betalen, namelijk het aan de man toekomende deel van het door de vrouw opgebouwde pensioen, aan de vrouw uitgekeerd in de periode 1 februari 2020-31 december 2020 (elf maanden).

Partijen zijn op 8 februari 1974 gehuwd in algehele gemeenschap van goederen. Bij beschikking van de rechtbank Rotterdam van 23 januari 2009 is de echtscheiding tussen partijen uitgesproken. Deze beschikking is op 17 februari 2009 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

In de echtscheidingsprocedure heeft de rechtbank Rotterdam bij vervolgbeschikking van 18 mei 2010 de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap vastgesteld. Partijen hebben al meerdere procedures doorlopen over de verdeling. In zijn meest recente arrest heeft het gerechtshof een partiële verdeling van de huwelijksgemeenschap bevolen. Deels heeft het gerechtshof geoordeeld niet te kunnen beslissen wegens onvoldoende informatie. Partijen zijn dus nog steeds deelgenoten in een gemeenschap, voor het deel dat nog niet verdeeld is. Over de deelvorderingen oordeelt de rechtbank als volgt voor wat betreft pensioen. De rechtbank zal de polis Reaal ouderdomspensioen waarde € 73.530,72 aan de man toedelen en de man veroordelen tot betaling aan de vrouw van € 2.319,86. Dit bedrag is als volgt opgebouwd:

- (a) de totale waarde van de polis bedraagt € 73.530,72,
- (b) de vrouw heeft recht op de helft daarvan, € 36.765,36,
- (c) de man heeft al € 34.445,50 betaald aan de vrouw, door middel van executoriale beslaglegging door de vrouw,
- (d) het restant is € 2.319,86.

De vrouw heeft na de zitting een nadere akte genomen, waarin zij aangeeft welk bedrag zij in haar visie verschuldigd is aan de man uit hoofde van pensioenverrekening over het verleden, tot 1 januari 2021, namelijk € 1.210. Voor wat de periode vanaf 1 januari 2021 betreft, stelt de vrouw dat haar pensioenfonds voortaan een bedrag van € 110 bruto per maand rechtstreeks aan de man zal overmaken. De man heeft bij antwoordakte aangegeven in te stemmen met hetgeen de vrouw stelt. De rechtbank zal de vrouw veroordelen tot betaling aan de man van € 1.210. Voor wat betreft de periode vanaf 1 januari 2021 begrijpt de rechtbank dat een beslissing niet langer nodig is omdat de kwestie inmiddels geregeld is.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 21-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:3790

Zaaknummer: C/10/604130 / HA ZA 20-872

Rechters: S.M. den Hollander

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bestuurder gedeeltelijk aansprakelijk voor achterstallige pensioenpremies want melding gemaakt aan Bpf van betalingsonmacht

Geschil over bestuurdersaansprakelijkheid bestuurder voor niet betalen pensioenpremies op grond van artikel 23 Wet Bpf 2000. De rechtbank verwerpt het verweer dat de betrokkene alleen maar papieren bestuurder was. Hij stond als bestuurder in het handelsregister ingeschreven. Betrokkene heeft tijdig melding gemaakt van betalingsonmacht voor premies vanaf augustus 2014. Weliswaar is er geen letterlijke maar wel een feitelijke melding gedaan door te wijzen op de financiële problemen van de onderneming. Het bedrijfstakpensioenfonds slaagt niet in bewijs van kennelijk onbehoorlijk bestuur.

Geschil over bestuurdersaansprakelijkheid bestuurder voor niet betalen pensioenpremies op grond van art. 23 Wet Bpf 2000. Pensioenfonds Horeca & Catering heeft de bestuurder aansprakelijk gesteld wegens achterstallige premies van de inmiddels failliete vennootschap. De kantonrechter stelt vast dat eiseres in het handelsregister staat ingeschreven als bestuurder van [bedrijfsnaam 1] B.V. Aan die inschrijving kan het vermoeden worden ontleend dat de ingeschreven persoon, in dit geval dus eiseres, ook daadwerkelijk bestuurder was. Het is aan eiseres om haar verweer dat zij in wekelijkheid geen bestuurder was, deugdelijk te motiveren. Gelet op de gemotiveerde betwisting door Pensioenfonds H&C heeft eiseres dit naar het oordeel van de kantonrechter onvoldoende gedaan. Het enkele feit dat eiseres stelt dat zij nooit bestuurstaken heeft uitgevoerd is onvoldoende voor de conclusie dat zij geen bestuurder zou zijn geweest. Op grond van het bepaalde in artikel 23 van de Wet Bpf 2000 kan immers zowel de materiële als de formele bestuurder hoofdelijk aansprakelijk worden gesteld voor de pensioenschuld van de vennootschap. Hoewel [bedrijfsnaam 1] B.V. in haar e-mail van 30 juli 2014 niet letterlijk zegt dat zij de premies niet kan betalen en er sprake is van betalingsonmacht, schrijft zij wel dat het bedrijf in zwaar vaarwater terecht is gekomen, dat zij

‘probeert er alles aan te doen’ en dat ‘het pensioenfonds niet het enige is wat onze aandacht vraagt’. Zij heeft dan al een premieachterstand laten ontstaan. Vervolgens lukt het [bedrijfsnaam 1] B.V. ook niet om de betalingsregeling na te komen en laat Pensioenfonds H&C de betalingsregeling vervallen. Duidelijk is dus dat [bedrijfsnaam 1] B.V. de premies niet kan betalen. Gelet op de gang van zaken met betrekking tot de betalingsregeling, de hiervoor aangehaalde parlementaire toelichting en mede gelet op de uitspraak van gerechtshof Den Haag van 3 maart 2020 (ECLI:NL:GHDHA:2020:269) is de kantonrechter van oordeel dat Pensioenfonds H&C eind juli 2014 (voldoende) op de hoogte is gesteld van de betalingsonmacht van [bedrijfsnaam 1] B.V. Deze hoefde daarna niet opnieuw een melding van betalingsonmacht te doen zolang er nog sprake was van een betalingsachterstand. (zie HR 24 november 2017, ECLI:NL:HR:2017:3017 (r.o. 5.3)). De conclusie is dat de melding van betalingsonmacht over de periode augustus 2014 tot september 2015 weliswaar niet letterlijk, maar feitelijk wel degelijk is gedaan en gegeven de omstandigheden van het geval als afdoende moet worden gekwalificeerd. Gelet hierop vallen de gevorderde pensioenpremies uiteen in twee periodes: de periode van vóór de melding, namelijk van 1 februari 2014 tot en met juli 2014 en de periode van ná de melding, van augustus 2014 tot september 2015. Voor de eerste periode is lid 4 van artikel 23 Wet bpf 2000 van toepassing en voor de tweede periode is lid 3 van dit artikel van toepassing. Voor de premies van vóór de melding op 30 juli 2014 is het wettelijk vermoeden van lid 4 van artikel 23 Wet bpf van toepassing: omdat geen rechtsgeldige melding van betalingsonmacht is gedaan wordt op grond van dit artikel vermoed dat het niet betalen van de bijdragen door het bedrijf aan de bestuurder is te wijten. Het is aan de bestuurder om tegenbewijs te leveren tegen dat vermoeden. Tot weerlegging van dit vermoeden wordt de bestuurder alleen toegelaten als zij aannemelijk maakt dat het niet aan haar te wijten is dat niet aan de mededelingsplicht is voldaan. Eiseres heeft in deze procedure niet aannemelijk gemaakt dat het niet aan haar te wijten was dat voor deze periode geen rechtsgeldige mededeling is gedaan. De enkele stelling dat zij ‘alleen papieren bestuurder was’ is hiervoor onvoldoende. Daarom wordt eiseres niet toegelaten tot weerlegging van het vermoeden dat het niet betalen van de premies aan haar te wijten is. De conclusie is dus dat eiseres hoofdelijk aansprakelijk is voor de onbetaald gelaten premies over de periode van februari 2014 tot en met juli 2014.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 27-01-2021

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2021:1303

Zaaknummer: 8383222 AC EXPL 20-685 wh/1031

Rechters: A.R. Creutzberg

Advocaten: D.C.J. Bogerd en A.M. van Heest

Wetsartikelen: 23 Wet Bpf 2000 en 2 Besluit meldingsregeling Wet Bpf 2000

RECHTSPRAAK

Hof bepaalt deskundigenonderzoek naar omvang financieringsplicht pensioen

Geschil over omvang affinancieringsplicht pensioen. Deze hofuitspraak is het vervolg op een eerdere uitspraak van de Hoge Raad. Die had het arrest van het hof Arnhem-Leeuwarden vernietigd waarin de vordering dat de werkgever een aanvullende koopsom bij NN zal betalen werd afgewezen (HR 13 juli 2018, ECLI:NL:HR:2018:1213). Het hof constateert dat er onduidelijkheid is over de vraag welk bedrag aan affinanciering betaald moet worden, mede omdat de grondslagen tussen partijen in debat zijn. Het hof is voornemens een deskundige te benoemen. Partijen mogen zich bij akte uitlaten.

Geschil over omvang affinancieringsplicht pensioen. Deze hofuitspraak is het vervolg op een eerdere uitspraak van de Hoge Raad. Die had het arrest van het hof Arnhem-Leeuwarden vernietigd waarin de vordering dat de werkgever een aanvullende koopsom bij NN zal betalen werd afgewezen (HR 13 juli 2018, ECLI:NL:HR:2018:1213). Het gaat om de vraag of Ecolab haar verplichtingen is nagekomen uit de overeengekomen pensioenregeling die gold per 1 juni 2004. Voor de beoordeling hiervan is dus van belang wat partijen zijn overeengekomen. De inhoud van de verplichtingen is vastgelegd in de pensioenbrief van 1 juni 2004. In de pensioenbrief wordt als ingangsdatum genoemd: 1 juni 2004 en als pensioendatum: 1 juli 2012 (zie definities in de pensioenbrief). In de pensioenbrief is voorzien in een tijdelijk ouderdomspensioen voor de periode vanaf de pensioendatum (62-jarige leeftijd) tot de 65-jarige leeftijd (art. 2 lid 3 onder b van de pensioenbrief). Als grondslag voor de berekening van het beoogde (tijdelijk) ouderdomspensioen wordt voor wat betreft de pensioenjaren uitgegaan van de jaren tussen 1 april 1974 en de pensioendatum, waarbij voor het ouderdomspensioen wordt vermeld dat over de periode 1 april 1974 tot 1 juni 2004 pensioen is opgebouwd bij AXA (art. 3 lid 1 en lid 2 en art. 4 lid 1 en lid 2). Als grondslag voor de berekening van het beoogde ouderdomspensioen wordt voor wat betreft de pensioengrondslag uitgegaan van een jaarsalaris dat wordt gedefinieerd als twaalfmaal het vaste maandsalaris vermeerderd met de

overeengekomen vakantietoeslag, en is een franchise bepaald (art. 3 lid 3).

Appellant is op 1 mei 2012 uit dienst getreden. Dat is de datum waarop de deelname is geëindigd. Dat betekent dat affinanciering van de NN-polis moest plaatsvinden over de periode 1 juni 2004 tot 1 mei 2012. Bij brief van 3 april 2012 heeft NN aan Ecolab medegedeeld welke koopsom zij verschuldigd is voor de affinanciering van de pensioenaanspraken van appellant per 1 mei 2012. Bij brief van 25 april 2012 heeft NN een cijfermatige toelichting gegeven op de door haar berekende koopsom van € 97.594,00 (die Ecolab heeft voldaan aan NN). In het licht van het partijdebat betwijfelt het hof de juistheid van de door NN uitgevoerde berekening om de volgende redenen. In de brief van NN van 25 april 2012 wordt melding gemaakt van een pensioendatum van 1 juli 2015. Voor wat betreft de grondslag van de berekening lijkt NN voor wat betreft de pensioenjaren te zijn uitgegaan van de jaren tot 1 juli 2015 en niet tot de in de pensioenbrief genoemde datum 1 juli 2012. Het hof is van oordeel dat dit aansluit bij het processuele debat, zodat uitgangspunt is dat 1 juli 2015 als overeengekomen pensioendatum heeft te gelden. Appellant heeft immers in zijn memorie van grieven (randnummer 2.77) aangevoerd dat de polis op het punt van de pensioendatum is gewijzigd in verband met de Wet VPL en dat hij het voor lief neemt dat de pensioenbrief van 2005 nooit aan de nieuwe pensioenleeftijd van 65 ten opzichte van 62 is aangepast (randnummer 4.29). Ook in zijn vordering (vóór verwijzing) is appellant uitgegaan van een pensioendatum van 1 juli 2015 (zie 5.2.2). Ook Ecolab is daarvan uitgegaan (randnummer 13 memorie van antwoord). Het hof kan echter niet beoordelen of de datum 1 juli 2015 op een zodanige wijze door NN in de berekening is betrokken dat dit tot gevolg heeft gehad dat niet is uitgevoerd hetgeen Ecolab en appellant zijn overeengekomen. Met name kan het hof niet beoordelen of dit tot gevolg heeft gehad dat het overbruggingspensioen geheel is verdwenen, zoals appellant heeft aangevoerd, of dat dit tot een hoger ouderdompensioen heeft geleid, hetgeen uit de door Ecolab bij memorie van antwoord overgelegde productie 3 (nummer 5) zou kunnen worden opgemaakt. Verder is van belang dat in de brief van NN van 25 april 2012 melding wordt gemaakt van een salaris van € 137.157. Bij memorie van antwoord heeft Ecolab aangevoerd dat dit het bedrag is inclusief een dertiende maand, terwijl het vaste salaris inclusief vakantietoeslag € 127.332 was. Volgens de pensioenbrief maakt een dertiende maandsalaris geen onderdeel uit van het pensioengevend salaris. Dat standpunt is onbetwist gebleven. Appellant heeft ook nog aangevoerd dat NN een onjuiste methode heeft gehanteerd met betrekking tot het verdisconteren van de in 1991 wegens echtscheiding afgesplitste pensioenaanspraak van de ex-echtgenote van appellant. Het hof kan dat niet beoordelen. Ook het standpunt dat de gekozen systematiek van berekening niet juist is geweest, zoals appellant in zijn memorie van grieven heeft aangevoerd, kan het hof niet beoordelen. Het hof is voornemens een (of meer) deskundige(n) te benoemen en de kosten van de deskundige(n)

voorshands ten laste van appellant te brengen (zie art. 195 Rv). Van kennelijk onbehoorlijk bestuur is volgens vaste jurisprudentie sprake als geen redelijk denkend bestuurder – onder dezelfde omstandigheden – zo gehandeld zou hebben (HR 8 juni 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB2053). De uit artikel 23 Wet Bpf 2000 voortvloeiende norm is gelijk aan de norm van de artikelen 2:138 BW en 2:248 BW. Er moet sprake zijn van een ernstig verwijt aan de bestuurder en bij de beoordeling daarvan moeten alle omstandigheden van het geval worden betrokken. Naar het oordeel van de kantonrechter heeft Pensioenfonds H&C met hetgeen zij heeft gesteld, gelet op de gemotiveerde betwisting door eiseres, niet aannemelijk gemaakt dat er in de drie jaren voorafgaand aan de melding sprake was van kennelijk onbehoorlijk bestuur. Uit het door het Pensioenfonds H&C overgelegde faillissementsverslag van de curator blijkt dat de curator er ook van uitging dat de omzet is teruggelopen in verband met de recessie en dat het niet gelukt is om tot een positief bedrijfsresultaat te komen ondanks het saneren van het personeelsbestand. Van kennelijk onbehoorlijk bestuur blijkt uit dit faillissementsverslag niet. Het bovenstaande leidt dus tot de conclusie dat het dwangbevel voor wat betreft de premies vanaf augustus 2014 tot september 2015 moet worden vernietigd. De primaire vordering van eiseres moet worden afgewezen, maar de subsidiaire vordering om het verzet tegen het dwangbevel gedeeltelijk gegrond te verklaren en het dwangbevel gedeeltelijk buiten effect te stellen moet worden toegewezen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-03-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:757

Zaaknummer: 200.266.820_01

Rechters: M. van Ham, M.E. Smorenburg en A.W. Rutten

Wetsartikelen: 23 Wet Bpf 2000, 23 Wet Bpf 2000, 23 Wet Bpf 2000 en 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Arbeidsongeschiktheidspensioen en PVI toegekend wegens uitzonderlijke omstandigheden

Geschil over arbeidsongeschiktheidspensioen en premievrijstelling bij arbeidongeschiktheid. Per 1 mei 2012 is het dienstverband beëindigd door middel van een vaststellingsovereenkomst. Bij besluit van 14 maart 2016 heeft het UWV, na een door appellant bij de bestuursrechter gevoerde beroepsprocedure, aan appellant met ingang van 30 april 2014 een IVA-uitkering toegekend. Bij besluit van 22 september 2016 heeft het UWV de eerste ziektedag van appellant bepaald op 15 april 2012. Zwitserleven wijst zijn verzoek om arbeidsongeschiktheidspensioen en PVI af. Het Hof oordeelt dat het gaat om een uitzonderlijke situatie, waarin pas na geruime tijd en na een beroepsprocedure bij de rechtbank is vastgesteld wat de eerste ziektedag was. Die uitzonderlijkheid, als ook de omstandigheid dat niet gebleken is dat de te late melding en daarmee de te late erkenning voor Zwitserleven zo nadelig zijn dat dit het verval van alle dienaangaande rechten van appellant rechtvaardigt, maken dat het naar oordeel van het hof naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is, dat het niet tijdig gemeld zijn van de arbeidsongeschiktheid en het door Zwitserleven niet erkend zijn van de arbeidsongeschiktheid voorafgaand aan 1 mei 2012, tot gevolg zou hebben dat appellant iedere aanspraak op een arbeidsongeschiktheidsuitkering en een premievrije voortzetting van zijn pensioen zou verliezen.

Appellant is werkzaam geweest bij Logica Nederland B.V. Per 1 mei 2012 is dit dienstverband beëindigd door middel van een vaststellingsovereenkomst. Op deze arbeidsovereenkomst is

het Pensioenreglement van 26 augustus 2011, genaamd Zwitserleven Pensioen Premieovereenkomst Beleggingen GN 6661/4269/7617, van toepassing. De Aanvullende voorwaarden AOTU7 voor de meeverzekering arbeidsongeschiktheid nr. F1960 maken deel uit van het pensioenreglement. Het UWV heeft aan appellant met ingang van 1 mei 2013 een WW-uitkering toegekend. Deze uitkering is per 1 april 2013 omgezet in een ZW-uitkering. Bij besluit van 14 maart 2016 heeft het UWV, na een door appellant bij de bestuursrechter gevoerde beroepsprocedure, aan appellant met ingang van 30 april 2014 een IVA-uitkering toegekend. Bij besluit van 22 september 2016 heeft het UWV de eerste ziektedag van appellant bepaald op 15 april 2012. In juni 2016 heeft appellant aan Zwitserleven verzocht over te gaan tot het verlenen van de verzekerde prestaties bij arbeidsongeschiktheid. Dit verzoek is per e-mail afgewezen. In eerste aanleg heeft appellant gevorderd dat de kantonrechter voor recht verklaart dat Zwitserleven zijn arbeidsongeschiktheid met terugwerkende kracht per 15 april 2012 moet erkennen, dat Zwitserleven met ingang van 30 april 2014 een arbeidsongeschiktheidspensioen verschuldigd is en dat appellant aanspraak kan maken op een premievrije voortzetting vanwege arbeidsongeschiktheid conform het pensioenreglement en dat Zwitserleven deze aanspraken conform het reglement jaarlijks moet toekennen.

De kantonrechter heeft de vordering afgewezen. Nu appellant op 30 april 2014 recht kreeg op een WIA/IVA-uitkering, terwijl aan zijn dienstverband op 1 mei 2012 een einde was gekomen, heeft hij geen recht op uitkering van de WIA/IVA-hiaatverzekering. Dat appellant arbeidsongeschikt is geworden op het moment dat hij nog deelnemer was, doet hieraan niet af. Appellant bestrijdt dit vonnis en voert daartoe zes grieven aan en wijzigt zijn vorderingen in hoger beroep. De grieven 2 tot en met 6 komen er kort samengevat op neer dat appellant stelt dat ook deelnemer in de zin van het pensioenreglement blijft degene die arbeidsongeschikt was op het moment van uitdiensttreding. Zwitserleven voert hiertegen aan dat het deelnemerschap eindigt bij uitdiensttreding. Het gaat hier om de uitleg van het pensioenreglement en de daarvan deel uitmakende AOTU7. Artikel 7.1 van de AOTU7 bepaalt: 'De melding van arbeidsongeschiktheid moet binnen drie maanden na de eerste ziektedag schriftelijk bij de pensioenuitvoerder worden ingediend'. Artikel 7.1 verplicht de verzekerde om binnen drie maanden na de eerste ziektedag tegenover de pensioenuitvoerder melding te maken van arbeidsongeschiktheid. Met dit artikel is onverenigbaar de lezing die Zwitserleven aan 'arbeidsongeschiktheid' geeft, namelijk 'arbeidsongeschiktheid na het verstreken zijn van 104 weken wachttijd'. Wanneer binnen drie maanden na de eerste ziektedag van de arbeidsongeschiktheid melding moet worden gemaakt, is de wachttijd van 104 weken immers nog lang niet verstreken. Dat vormt een sterke indicatie van de juistheid van de visie van appellant. Vast staat dat Zwitserleven op het moment van uitdiensttreding van appellant diens arbeidsongeschiktheid nog niet erkend had. Evenmin had appellant zijn

arbeidsongeschiktheid binnen drie maanden na de (achteraf vastgestelde) eerste ziektedag van 15 april 2012 aan Zwitserleven gemeld. Appellant voert aan dat beide omstandigheden hem niet kunnen worden tegengeworpen, omdat hij pas op 8 juni 2012 te horen kreeg dat hij niet-aangeboren hersenletsel had, leidend tot arbeidsongeschiktheid. Het hof heeft er begrip voor dat de verzekeraar een belang heeft bij het door de verzekerde melden van arbeidsongeschiktheid binnen drie maanden na de eerste ziektedag. Daar staat echter tegenover dat het hier gaat om een uitzonderlijke situatie, waarin pas na geruime tijd en na een beroepsprocedure bij de rechtbank te hebben doorlopen werd vastgesteld wat appellants eerste ziektedag was. Die uitzonderlijkheid, als ook de omstandigheid dat niet gebleken is dat de te late melding en daarmee de te late erkenning voor Zwitserleven zo nadelig zijn dat dit het verval van alle dienaangaande rechten van appellant rechtvaardigt, maken dat het naar het oordeel van het hof naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat het niet tijdig gemeld zijn van de arbeidsongeschiktheid en het door Zwitserleven niet erkend zijn van de arbeidsongeschiktheid voorafgaand aan 1 mei 2012, tot gevolg zou hebben dat appellant iedere aanspraak op een arbeidsongeschiktheidsuitkering en een premievrije voortzetting van zijn pensioen zou verliezen. Het voorgaande betekent dat de grieven 2 tot en met 6 slagen, en dat het hof het bestreden vonnis, dat is gebaseerd op de door Zwitserleven gegeven uitleg van de relevante artikelen uit het pensioenreglement en AOTU7, zal vernietigen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 16-03-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:750

Zaaknummer: 200.260.569/01

Rechters: R.J.M. Smit, G.C. Boot en I.A. Haanappel-van der Burg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfgenamen aansprakelijk voor blijven innen pensioen moeder na overlijden

Geschil over na de dood ten onterechte door SVB doorbetaald Arubaans pensioen. SVB stelt de erfgenamen aansprakelijk. Erfgenamen hebben de indruk gewekt dat zij niet wisten van de door SVB overgemaakte bedragen. Uit de mutatieoverzichten blijkt echter dat de door SVB overgemaakte bedragen iedere maand van de rekening zijn opgenomen. Ook reeds bij leven van vader werden door gedaagden beschikkingshandelingen verricht met betrekking tot het ten onrechte door SVB overgemaakte pensioen voor hun overleden moeder. Dit alles wijst op kwade trouw in de zin van artikel 6:205 BW. Gedaagden zijn aansprakelijk als ontvangers van de onverschuldigde betalingen. Zij waren immers de rechtsopvolgers van hun ouders wat betreft de en/of-rekening, en de daarop verrichte betalingen zijn dan ook (mede) aan te merken als betalingen aan gedaagden zelf. Erfgenamen hebben onrechtmatig gehandeld. SVB is mede op de voet van artikel 6:203 BW gerechtigd tot terugvordering. Het Gerecht veroordeelt gedaagden hoofdelijk tot betaling aan SVB van NAF 135.848, vermeerderd met de wettelijke rente vanaf eind februari 2003 over de telkens maandelijks met de betaling toegenomen hoofdsom.

Moeder is in 2003 overleden en vader in 2010. Zij ontvingen beiden een AOV-uitkering van SVB. Na het overlijden van zowel de moeder als de vader is SVB doorgegaan met het betalen van het AOV-pensioen van moeder. In totaal heeft NAF 135.848 aan pensioen uitbetaald voor de reeds overleden moeder. SVB heeft in augustus 2017 per brief aan gedaagden, de kinderen, laten weten dat de doorbetaling van moeders pensioen na haar overlijden onterecht was. SVB heeft gedaagden daarbij aangesproken tot terugbetaling. In hun conclusies van antwoord en

dupliek en op de comparitie van partijen hebben gedaagden de indruk gewekt dat zij niet wisten van de op de desbetreffende rekening door SVB abusievelijk overgemaakte bedragen. Uit de mutatieoverzichten blijkt echter dat de door SVB overgemaakte bedragen iedere maand van de rekening zijn opgenomen. Bij hun laatste akte hebben gedaagden de opnames erkend. Geconcludeerd moet dan ook worden dat gedaagden in strijd hebben gehandeld met de verplichting van artikel 18c Rv de voor de beslissing van belang zijnde feiten volledig, naar waarheid en in een zo vroeg mogelijk stadium aan te voeren. Dit doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van andere stellingen van gedaagden. Dit laatste geldt in het bijzonder ook voor de stelling van gedaagden dat zij (ook) toen vader nog leefde, geen weet hadden van het feit dat SVB abusievelijk het pensioen van hun moeder bleef doorbetalen. Uit de door MCB ter beschikking gestelde mutatieoverzichten over 2009 (eerdere jaren zijn niet opgevraagd) blijkt van uitgaven waarvan, bij gebreke van een toelichting, in redelijkheid niet kan worden aangenomen dat deze door of ten behoeve van vader zijn gedaan. Het gerecht leidt hieruit af dat gedaagden ook reeds bij leven van vader beschikkingshandelingen hebben verricht met betrekking tot het ten onrechte door SVB overgemaakte pensioen voor hun overleden moeder. Dat vader en/of gedaagden zich niet gerealiseerd hebben dat het pensioen voor moeder onverschuldigd werd betaald, kan niet worden aangenomen. In Curaçao is van algemene bekendheid dat een (volledig) AOV-pensioen ongeveer NAf 850 per maand bedraagt en dat dit bij overlijden stopt. Ook het pingedrag zoals dat uit de mutatieoverzichten blijkt, wijst op kwade trouw in de zin van artikel 6:205 BW, waardoor vader en gedaagden zonder ingebrekestelling in verzuim waren. Het beroep van gedaagden op artikel 6:204 BW, welk artikel ziet op de ontvanger te goeder trouw, gaat dan ook niet op. Ingevolge artikel 3:11 BW ontbreekt goede trouw niet alleen indien een persoon de feiten of het recht waarop zijn goede trouw betrekking moet hebben kende, maar ook indien hij ze in de gegeven omstandigheden behoorde te kennen. Het door gedaagden opnemen en verbruiken van gelden waarvan aan hen bekend was dat deze door SVB abusievelijk werden overgemaakt, is in strijd met hetgeen volgens ongeschreven recht in het maatschappelijk betaamt in de zin van artikel 6:162 lid 2 BW en is daarmee onrechtmatig. Gedaagden zijn uit hoofde daarvan schadeplichtig. Voor de betalingen voor zover deze zijn geschied vóór het overlijden van vader zijn gedaagden tevens aansprakelijk als de rechtsopvolgers van hun vader ex artikel 4:182 BW. De tegenwerping van gedaagden dat zij de nalatenschap van vader niet hebben aanvaard, treft geen doel. Ingevolge artikel 4:192 lid 1 BW vindt aanvaarding van een nalatenschap ook plaats doordat een erfgenaam zich ondubbelzinnig en als een zuiver aanvaard hebbende erfgenaam gedraagt. Daarvan is hier sprake. Ten slotte zijn gedaagden ook aansprakelijk als ontvangers van de onverschuldigde betalingen. Zij waren immers de rechtsopvolgers van hun ouders. SVB is dan ook mede op de voet van artikel 6:203 BW gerechtigd tot terugvordering. Het Gerecht veroordeelt gedaagden hoofdelijk tot betaling aan SVB van NAf 135.848, vermeerderd met de

wettelijke rente vanaf eind februari 2003 over de telkens maandelijks met de betaling toegenomen hoofdsom.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 29-03-2021

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2021:52

Zaaknummer: CUR201803132

Rechters: P.E. de Kort

Wetsartikelen: 6:203 BW, 6:204 BW, 6:205 BW, 6:162 lid 2 BW, 4:182 BW, 4:192 lid 1 BW, 18c Rv en 3:11 BW

RECHTSPRAAK

Weduwe heeft op grond van gewijzigde pensioenbrief geen recht op hogere pensioenuitkering en aanvullende koopsom

Weduwe koopt na overlijden van haar partner in 2016 een partnerpensioenuitkering aan met opgebouwd pensioenkapitaal. Die uitkering is aanmerkelijk lager dan die waarop zij tot en met 2006 recht had. De hoogte van het partnerpensioen (2001 t/m 2006) was verzekerd via een kapitaalpolis met aanvullende risicoverzekering. Daarna is door haar partner een nieuwe pensioenovereenkomst getekend. Vanaf dat moment (2007) was partnerpensioen nog slechts verzekerd via kapitaalpolis (dus zonder aanvullende risicoverzekering). Het hof oordeelt dat werknemer met die wijziging heeft ingestemd. Door werkgever en pensioenuitvoerder is werknemer voldoende voorgelicht. De weduwe heeft op grond van de pensioenbrief geen recht op een hogere pensioenuitkering. Haar vordering tot betaling van een aanvullende koopsom voor een hogere pensioenuitkering wordt daarom afgewezen.

Na het overlijden van haar echtgenoot in 2016 is appellante partnerpensioen voor zichzelf en wezenpensioen voor haar kinderen gaan ontvangen van Achmea. Daaraan lag ten grondslag een door Rijkmans getroffen pensioenvoorziening voor de echtgenoot van appellante, die ten tijde van zijn overlijden bij Rijkmans in dienst was. De uitgekeerde bedragen waren echter veel lager dan die waarop appellante meent recht te hebben. Zij heeft daarom gevorderd dat een voorziening getroffen wordt die mogelijk maakt dat zij en haar kinderen het juiste partner- respectievelijk wezenpensioen gaan ontvangen. De kantonrechter heeft de vordering van appellante afgewezen op de grond dat de pensioenafspraken tussen Rijkmans en haar geen recht geven op meer dan appellante ontvangt. In dat hoger beroep heeft Achmea een verjaringsverweer gevoerd. Dat wordt verworpen. Het oordeel en de beslissing van de

kantonrechter zijn juist. Haar vonnis wordt daarom bekrachtigd. Uitgangspunt is de pensioenbrief. Die is op 27 maart 2007 door [B] en Rijkmans ondertekend. Die pensioenbrief gaf geen aanspraak op een gegarandeerd uitkeringsresultaat. Als appellante bedoelt dat voorafgaand aan 1 januari 2007 sprake was van een pensioenovereenkomst die inhield dat wel sprake was van een gegarandeerd uitkeringsresultaat voor partner- en wezenpensioen, dan is die afspraak vervangen door de overeenkomst van 27 maart 2007. Daarmee heeft [B] ingestemd. Van een wijziging die niet zijn instemming had, is dus geen sprake. Instemming van appellante met de pensioenbrief (die de overeenkomst bevatte tussen de werknemer [B] en diens werkgever Rijkmans) was niet vereist. Als appellante bedoelt dat de op 27 maart 2007 gesloten overeenkomst inhield het recht op een gegarandeerd uitkeringsresultaat, maar die afspraak vervolgens eenzijdig is gewijzigd door Rijkmans nu per 1 januari 2007 van een gegarandeerd uitkeringsresultaat geen sprake meer was, geldt dat dit feitelijk onjuist is. De pensioenovereenkomst van 27 maart 2007, zoals vastgelegd in de pensioenbrief, voorzag niet in een gegarandeerd uitkeringsresultaat, ook al bestond een dergelijke garantie in de jaren voor 2007 nog wel. Appellante heeft ook nog gesteld, zo begrijpt het hof, dat haar aanspraak op partnerpensioen door de pensioenbrief gewijzigd werd ten opzichte van de situatie van vóór 1 januari 2007. Zij beroept zich in dat verband op artikel 8 van de pensioenbrief en artikel 8c Pensioen- en spaarfondsenwet. In die beide artikelen is bepaald dat de aanspraak op partnerpensioen zonder toestemming van de partner niet bij overeenkomst tussen de deelnemer ([B]) en de werkgever (Rijkmans) kan worden verminderd anders dan bij afkoop zoals voorzien bij of krachtens de wet. Vóór 2007 was sprake van een kapitaalpolis met risicoverzekering voor het partner- en wezenpensioen. De pensioenbrief deed de risicoverzekering vervallen. De pensioenaanspraak zelf verviel echter niet en werd ook niet verminderd. Het opgebouwde kapitaal (€ 58.414,74) werd immers ingebracht in de nieuwe polis [00002]. Haar aanspraak op pensioen verminderde daardoor niet. Het omzettingsvoorstel was helder en duidelijk: geen aanvullende risicoverzekering meer. [B] wist ook dat hij op een dergelijke verzekering niet meer hoefde te rekenen omdat hij in de pensioenbrief akkoord was gegaan met een pensioenvoorziening uitsluitend op basis van een kapitaalverzekering. In de brief met bijlagen van 18 april 2008 werd dat nog eens bevestigd. [B] is bovendien gewezen op het alternatief van een beschikbarepremieregeling. [B] was aldus voldoende geïnformeerd. Bovendien geldt dat door appellante, zoals ook de kantonrechter al heeft opgemerkt, onvoldoende onderbouwd is welke informatie Achmea en/of Rijkmans dan nog meer hadden moeten aanreiken voordat de omzetting een feit werd. Daarnaast geldt dat niet onderbouwd is dat [B], gegeven de in het omzettingsvoorstel aangereikte opties en daaraan verbonden voor- en nadelen, een andere keuze zou hebben gemaakt dan die welke in 2008 is gerealiseerd, te weten de optie die in de rechterkolom van het omzettingsvoorstel staat. Volgens appellante hebben Rijkmans en Achmea in 2007 uitdrukkelijk gezegd dat geen

sprake was van een wijziging in de pensioentoezegging. Als daarmee bedoeld is te zeggen dat zij hebben (toe)gezegd dat de aanvullende risicoverzekering voor partner- en weduwnpensioen per 1 januari 2007 in stand zou blijven geldt dat die stelling niet is onderbouwd. Dat had wel moeten gegeven het feit dat de door [B] ondertekende pensioenbrief géén melding maakt van het (voort)bestaan van een dergelijke verzekering en ook het omzettingsvoorstel, dat [B] onder ogen heeft gehad, daarvan geen melding maakt.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 30-03-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:3086

Zaaknummer: 200.249.119/01

Rechters: W.P.M. ter Berg, M.E.L. Fikkers en R.S. de Vries

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Tussenpersoon aansprakelijk voor schade wegens foutief informeren over gegarandeerde pensioenuitkering

Tussenpersoon had de werknemer bericht dat verzekerde uitkeringen gegarandeerd waren. De verzekeraar heeft een premievrije streefregeling verzekerd. Het hof achtte de assurantietussenpersoon aansprakelijk omdat de werknemer op de juistheid van zijn mededeling mocht afgaan. In deze einduitspraak oordeelt het hof dat de werknemer erin is geslaagd te bewijzen dat er schade is geleden. Hij kon bij de verzekeraar een polis met gegarandeerde uitkering sluiten. De schade is het verschil tussen die gegarandeerde uitkering en de feitelijke uitkering die de werknemer ontvangt. Het gaat om een bedrag van € 11.314,64 per jaar vanaf 1 juni 2021 en in de eerdere jaren van € 7.249,52 ouderdomspensioen.

Tussenpersoon had de werknemer bericht dat verzekerde uitkeringen gegarandeerd waren. De verzekeraar had alleen over een indicatie gesproken. Het hof achtte de assurantietussenpersoon aansprakelijk omdat de werknemer op de juistheid van zijn mededeling mocht afgaan. Appellant is in het tussenarrest van 9 juli 2019 (ECLI:NL:GHARL:2019:5626) toegelaten tot het bewijs van feiten en omstandigheden waaruit blijkt dat Aegon in zijn geval in 2009 de mogelijkheid bood, onder inbreng van het op de oude polis genoemde kapitaal van € 266.369, een uitgesteld direct ingaand pensioen aan te kopen dat per 1 juni 2016 gegarandeerde uitkeringen kende ter zake van ouderdoms- en partnerpensioen die hoger zouden zijn geweest dan de bedragen die per 1 juni 2016 feitelijk zijn toegekend, te weten € 12.779,54 bruto ouderdomspensioen per jaar en € 8.945,68 bruto partnerpensioen per jaar alsmede welke hoogte die pensioenbedragen dan zouden hebben gehad. Uit de beoordeling van de diverse aspecten van de bewijsopdracht blijkt dat het gevergd bewijs is geleverd. De fout van het assurantie-adviesbureau is geweest dat hij appellant onjuist heeft geïnformeerd over het gegarandeerd zijn van de pensioenuitkeringen. In de door assurantie-adviesbureau veroorzaakte foutieve veronderstelling dat de

pensioenuitkeringen gegarandeerd zouden zijn, is appelland ertoe overgegaan het verzekeringsvoorstel van Aegon van 19 maart 2009 te ondertekenen. Dat is gebeurd op 21 april 2009. Die, aldus tot stand gekomen, verzekering leidde in 2016 tot uitkering van een ouderdomspensioen dat lager was dan in de brief van assurantie-adviesbureau aan appelland van 16 april 2009 is genoemd. Indien daardoor schade is ontstaan is met het voorgaande het causaal verband tussen fout en schade gegeven. Appelland verkeerde op 9 april 2009 al in de veronderstelling dat sprake was van een gegarandeerde uitkering, ook al had hij (nog) geen bevestiging van assurantie-adviesbureau ontvangen. In zijn brief van die datum aan de Belastingdienst schrijft hij immers, stellig en zonder enig voorbehoud: *“De uitkering bedraagt € 20.961,59 bruto per jaar”*. Als assurantie-adviesbureau geen fout had gemaakt zou, zo is erkend, een verzekeringsovereenkomst zijn afgesloten die gegarandeerde pensioenuitkeringen kende: voor het ouderdomspensioen een bedrag van € 23.510 bruto per jaar en voor het partnerpensioen een bedrag van € 16.457 bruto per jaar. Als erkend staat ook vast dat appelland vanaf 1 juni 2016 gedurende vijf jaar € 16.260,48 ontvangt en vanaf 1 juni 2021 € 12.195,36 bruto per jaar, beide bedragen met een bijbehorend partnerpensioen (van € 9.211,16 bruto per jaar). Het verschil tussen wat zou zijn ontvangen en wat feitelijk is en zal worden ontvangen, is de schade.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 30-03-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:3077

Zaaknummer: 200.216.647/01

Rechters: W.P.M. ter Berg, W.F. Boele en P.G. Vestering

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontslag AOW-gerechtigde politieambtenaar toegestaan

Geschil over de vraag of AOW-gerechtigde politieambtenaar mag worden ontslagen. De Raad oordeelt dat de korpschef op grond van het Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) bevoegd is om een betrokkene ontslag te verlenen wegens het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd, niet alleen bij het bereiken van die leeftijd, maar ook op een later moment. Gelet op de financiële situatie van het korps, de algemene overbezetting binnen de politie na de reorganisatie en het belang van een evenwichtiger personeelsopbouw gaat de strakkere gedragslijn de grenzen van een redelijke beleidstoepassing niet te buiten. Bij afweging van het organisatiebelang tegen het persoonlijk belang van appellant om langer te mogen doorwerken heeft de korpschef doorslaggevend gewicht mogen toekennen aan het belang van de eigen organisatie. Het beroep op gerechtvaardigd vertrouwen slaagt niet.

Appellant was sinds 1982 werkzaam bij de politie. Op 24 september 2016 heeft appellant de AOW-gerechtigde leeftijd bereikt. Bij brief van 9 november 2017 heeft de korpschef het voornemen kenbaar gemaakt om appellant met ingang van 1 januari 2018 eervol ontslag te verlenen wegens het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd. Verder is meegedeeld dat het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd een aantal gevolgen heeft voor onder andere de rechtspositie en de salarisverwerking, maar dat de korpschef verzuimd heeft actie te ondernemen en appellant hierover te berichten. In de op het voornemen gegeven zienswijze heeft appellant de ontslagdatum van 1 januari 2018 onredelijk geacht. Hij ontvangt geen ABP-pensioen en bij een ontslag per 1 januari 2018 kan hij niet op tijd zijn pensioen aanvragen. Bij besluit van 12 februari 2018 heeft de korpschef appellant met ingang van 1 maart 2018 eervol ontslag verleend op grond van artikel 94 lid 1 aanhef en onder h Besluit algemene rechtspositie politie (Barp). De korpschef heeft daarbij overwogen dat hij vanwege de belangen van het korps aanleiding ziet gebruik te maken van zijn bevoegdheid om appellant

eervol ontslag te verlenen. Naar aanleiding van de zienswijze van appellant en met het oog op de bedrijfsvoering heeft de korpschef de ontslagdatum opgeschoven naar 1 maart 2018. De Bezwaaradviescommissie (commissie) heeft de korpschef geadviseerd het bezwaar van appellant gegrond te verklaren en het besluit van 12 februari 2018 te herroepen. Volgens de commissie voorziet artikel 94 lid 1 aanhef en onder h Barp niet in de bevoegdheid van de korpschef voor het verlenen van eervol ontslag op ieder willekeurig moment na het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd. Verder vindt de commissie dat de korpschef een te algemene en abstracte belangenafweging heeft verricht en de belangen van appellant niet kenbaar dan wel op inzichtelijke wijze heeft meegewogen. Bij besluit van 14 november 2018 (bestreden besluit) heeft de korpschef het bezwaar van appellant in afwijking van het advies van de commissie ongegrond verklaard. Hieraan is ten grondslag gelegd dat de uitleg van de commissie van artikel 94 lid 1 aanhef en onder h Barp te beperkt is en dat de ontslagbepaling bedoeld is voor de gehele periode dat de betrokken politieambtenaar AOW-gerechtigd is. Verder is overwogen dat ontslag van AOW-gerechtigde medewerkers nodig is als bijdrage om de personele overbezetting te verminderen en om tot een betaalbare personeelssterkte te komen. Het is ook nodig om een evenwichtiger leeftijdsopbouw en een noodzakelijke verjonging van het personeelsbestand te realiseren. Deze belangen van de gehele politieorganisatie wegen zwaarder dan het individuele belang van appellant. De rechtbank heeft het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. Artikel 94 lid 1 Barp bepaalt – voor zover hier van belang – dat anders dan op aanvraag van de ambtenaar, (...) de ambtenaar kan worden ontslagen op grond van: h. het bereiken van de leeftijd waarop op grond van de Algemene Ouderdomswet recht op ouderdomspensioen ontstaat.

De Raad oordeelt dat artikel 94 lid 1 aanhef en onder h Barp, gelezen in samenhang met het bepaalde in het tweede lid van artikel 94 Barp, aan de korpschef de bevoegdheid verleent om een betrokkene ontslag te verlenen wegens het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd, niet alleen bij het bereiken van die leeftijd, maar ook op een later moment. Mocht de regelgever de door appellant voorgestane strikte toepassing van artikel 94 lid 1 aanhef en onder h Barp voor ogen hebben gehad dan had het voor de hand gelegen dat hij dit expliciet zo had bepaald. Dat is niet het geval. Het tweede lid van artikel 94 Barp bepaalt slechts dat het ontslag niet eerder kan ingaan dan de dag nadat de betrokkene de AOW-gerechtigde leeftijd heeft bereikt. Een moment waarop of periode waarbinnen het ontslag op die grond moet zijn gegeven, is hieraan niet verbonden. Ter zake van het verlenen van eervol ontslag op grond van artikel 94 lid 1 Barp komt de korpschef een discretionaire bevoegdheid toe. In het kader van deze bevoegdheid is de gedragslijn “Doorwerken na AOW-leeftijd?” in de loop van 2016 op schrift gesteld en in het najaar van 2017 gepubliceerd. De standaardwerkwijze volgens de gedragslijn is dat aan alle medewerkers ontslag wordt verleend bij het bereiken van de AOW-

gerechtigde leeftijd. Slechts in incidentele gevallen, waarbij aantoonbaar sprake is van belang vanuit de bedrijfsvoering (bijvoorbeeld unieke kennis die moet worden overgedragen of een project dat nog niet gereed is met een hoog afbreukrisico), kan hiervan onder voorwaarden worden afgeweken en zal het verzoek van de medewerker om te mogen doorwerken na de AOW-gerechtigde leeftijd gehonoreerd mogen worden. Gezien de problematiek van het korps bestaande in een algemene overbezetting, staat het werkgeversbelang centraal in deze afweging en niet het belang van de medewerker. Om die reden dient zeer terughoudend met toekenning te worden omgegaan. Ieder verzoek om door te werken moet worden voorgelegd aan de eenheidschef, voorzien van een advies namens het diensthoofd HRM, voordat de lijnchef besluit af te wijken van de standaardwerkwijze. Verder bepaalt de gedagslijn onder meer dat de leidinggevende tijdig, dat wil zeggen uiterlijk één jaar voor het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd, met de medewerker in gesprek gaat, waarbij de medewerker erop gewezen wordt dat de leidinggevende voornemens is om de medewerker te ontslaan bij het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd. De Raad constateert dat de korpschef gaandeweg een strakkere en een consistentere gedragslijn is gaan hanteren ten aanzien van doorwerken na het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd. Aan de korpschef kan niet de bevoegdheid worden ontzegd met het oog op het organisatiebelang een strakkere gedragslijn te gaan hanteren bij de toepassing van artikel 94 lid 1 aanhef en onder h Barp. Gelet op de financiële situatie van het korps, de algemene overbezetting binnen de politie na de reorganisatie en het belang van een evenwichtiger personeelsopbouw gaat deze strakkere gedragslijn de grenzen van een redelijke beleidstoepassing niet te buiten. Bij afweging van het organisatiebelang tegen het persoonlijk belang van appellant om langer te mogen doorwerken heeft de korpschef doorslaggevend gewicht mogen toekennen aan het belang van de eigen organisatie. Met het verschuiven van de ontslagdatum naar 1 maart 2018 is de korpschef in voldoende mate tegemoetgekomen aan het persoonlijk belang van appellant, die daardoor voldoende tijd had om tijdig zijn pensioen aan te vragen.

Het betoog van appellant dat de korpschef een toezegging heeft gedaan waaraan hij het gerechtvaardigd vertrouwen mocht ontleen dat hij na het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd tot aan zijn 70ste levensjaar mocht blijven werken, wordt niet onderschreven. Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel is in de eerste plaats vereist dat de betrokkene aannemelijk maakt dat van de zijde van de overheid toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaruit de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden of en zo ja, hoe het bestuursorgaan in een concreet geval een bevoegdheid zou uitoefenen. Dit volgt uit de uitspraak van 4 maart 2020, ECLI:NL:CRVB:2020:559. Aan het feit dat appellant tijdens het gesprek in 2015 over de zogeheten 18-maandenregeling (een regeling om vervroegd uit te treden) te kennen heeft gegeven dat hij door wilde werken, en dat hij er nadien niet op is gewezen dat mogelijk

ontslag zou volgen op of na het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd, kan appellant geen gerechtvaardigd vertrouwen ontlenen dat hij zou mogen blijven werken. Appellant heeft hieruit namelijk niet mogen afleiden dat geen gebruik meer zou worden gemaakt van deze ontslagbevoegdheid.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 01-04-2021

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2021:752

Zaaknummer: 20/656 AW

Rechters: H. Lagas, M.A.H. van Dalen-Bekkum en J.C.F. Talman

Wetsartikelen: 94 lid 1, aanhef en onder h, Barp

RECHTSPRAAK

Hoogte pensioen gebaseerd op alle dienstjaren ondanks wachtleeftijd 25 jaar

Geschil over hoogte pensioen. Werknemer vordert verklaring voor recht dat voor de berekening van zijn ouderdomspensioen moet worden gerekend met een opbouwpercentage van 2% en met 16,917 dienstjaren. Het hof ziet onvoldoende grond om op basis van pensioenoverzichten te oordelen dat door toedoen van werkgever het gerechtvaardigde vertrouwen is ontstaan dat werknemer recht had op een opbouwpercentage van 2%. De grief faalt daarom op het punt van het opbouwpercentage. De grief slaagt op het punt van de in aanmerking te nemen dienstjaren. Onder toepassing van de cao-norm wordt voor de omvang volgens artikel 4 lid 2 van het pensioenreglement gerekend met 1,75% van de pensioengrondslag “voor elk dienstjaar”. En deze dienstjaren vangen volgens de definitie van dienstjaren aan op “de datum van indiensttreding”.

Appellant is bij de rechtsvoorganger van werkgever in dienst geweest van 1 april 1990 tot 25 februari 2007. Voor hem gold een pensioenregeling op basis van de eindloonsystematiek. Hij vordert een verklaring voor recht dat voor de berekening van zijn ouderdomspensioen moet worden gerekend met een opbouwpercentage van 2% en met 16,917 dienstjaren. Er is in de verschillende jaarlijkse pensioenoverzichten van Zwitserleven een stelselmatig beeld te zien van een hoger opbouwpercentage dan 1,75%. Op basis van deze “*stelselmatige informatie*” mocht hij, als op het gebied van pensioenen ondeskundige werknemer, erop vertrouwen dat deze uitgangspunten voortaan steeds zouden worden gehanteerd bij de berekening van zijn pensioenrechten. Het hof verwerpt dit standpunt, omdat er onvoldoende grond is om te oordelen dat bij appellant door toedoen van Baker Hughes het gerechtvaardigde vertrouwen is ontstaan dat hij recht had op een opbouwpercentage van 2%. In de overgelegde pensioenoverzichten is steeds duidelijk te lezen dat voor het vaststellen

van de pensioenaanspraken het pensioenreglement leidend is. In het pensioenreglement is duidelijk vermeld dat er een vast opbouwpercentage van 1,75% geldt. Appellant heeft bij gelegenheid van het pleidooi geantwoord dat het vertrouwen op een hoger percentage is ontstaan bij brief van 26 september 2017 van Zwitserleven nadat rechtbank en hof in het voordeel van appellant hadden geoordeeld en hij achteraf de jaarlijkse opbouwpercentages ging berekenen van de in deze overzichten vermelde bedragen. Het vertrouwen is dus niet in de loop der jaren gegroeid/ontstaan. De bedragen waarop appellant zich baseert, laten bovendien slechts variërende percentages zien van 1,65% tot 2,10%. Volgens appellant dient voor het vaststellen van zijn pensioenaanspraken te worden gerekend met de dienstjaren vanaf 1 april 1990, de datum van indiensttreding bij Baker Hughes. Appellant wijst daarbij op de definitie van dienstjaren in het pensioenreglement, hierin staat “*Dienstjaren*” gedefinieerd als: “het aantal jaren en volle maanden, gelegen tussen de datum van indiensttreding en de pensioendatum, met een maximum van 40 jaren”. Volgens Baker Hughes volgt uit artikel 3 onder a van het pensioenreglement (“ouderdomspensioen; dit recht ontstaat op de eerste van de maand, waarin de deelnemer: een diensttijd heeft van tenminste één jaar en tevens de 25e verjaardag heeft bereikt”) dat er pas vanaf 1 januari 1991, op welke datum appellant 25 jaar oud werd, pensioen wordt opgebouwd. Het hof volgt appellant in zijn lezing van het pensioenreglement om de reden dat er volgens vaste rechtspraak een cao-norm geldt. Deze houdt in dat een bepaling van een cao naar de objectief kenbare betekenis moet worden uitgelegd. In artikel 3 onder a van het pensioenreglement is bepaald wanneer de werknemer begint met het opbouwen van pensioen. Dit aanvangsmoment is iets anders dan de omvang van de opgebouwde rechten. Voor deze omvang wordt volgens artikel 4 lid 2 van het pensioenreglement gerekend met 1,75% van de pensioengrondslag “voor elk dienstjaar”. En deze dienstjaren vangen volgens de definitie van dienstjaren aan op “*de datum van indiensttreding*”. Appellant is op 1 april 1990 bij Baker Hughes in dienst getreden. Voor het bepalen van de omvang van zijn pensioenaanspraken moet dus van die datum worden uitgegaan. Dit leidt onweersproken tot 16,917 dienstjaren die in aanmerking moeten worden genomen. De grief faalt op het punt van het opbouwpercentage. Het bestreden vonnis wordt daarom bekrachtigd. De grief slaagt op het punt van de in aanmerking te nemen dienstjaren.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 06-04-2021

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2021:594

Zaaknummer: 200.267.127/01

Rechters: R.S. van Coevorden, M.D. Ruizeveld en O.F. Blom

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nakomingsvordering eindloon verjaard, schadevergoedingsvordering niet

Werkgever heeft in 2001 niet het overeengekomen eindloonpensioen verzekerd. Hij is een kapitaalverzekering aangegaan. Het hof wijst de nakomingsvordering af. Werknemer wist in 2001, althans 2006, dat de overeenkomst niet werd nagekomen. Hij heeft in 2014 aanspraak gemaakt op nakoming. Die vordering is verjaard. Werknemer heeft schadevergoeding gevorderd omdat de kapitaalverzekering niet het overeengekomen eindloonpensioen heeft opgeleverd. Die vordering is niet verjaard. Werknemer was pas bij pensionering in 2014 bekend met de schade. De vorderingen tegen de pensioenadviseur worden afgewezen want zijn onvoldoende onderbouwd. Het hof verwijst de zaak naar een schadestaatprocedure.

Geschil over vraag of werkgever eindloontoezegging heeft gedaan terwijl streefregeling is uitgevoerd. Het hof oordeelt als volgt. Nu niet is komen vast te staan dat ooit op rechtmatige wijze een verandering is gebracht in de oorspronkelijke pensioenovereenkomst, is de primair gevorderde verklaring voor recht aldus toewijsbaar dat Franki met appellant ten aanzien van zijn ouderdomspensioen een eindloonregeling conform het Pensioenreglement Franki is overeengekomen. Appellant heeft niet, althans niet gemotiveerd, weersproken dat verzekeraars in 2001 en ook thans niet (langer) bereid waren en zijn tot het (op individuele basis) verzekeren van een eindloonregeling. Daarnaast stelt het hof vast dat appellant inmiddels enige jaren met pensioen is en nakoming over het verleden door middel van aanvullende storting onder een verzekeraar in ieder geval niet goed denkbaar is. Dit betekent dat de veroordeling tot nakoming al hierom niet kan worden toegewezen. Maar ook als nakoming wel mogelijk zou zijn, betekent dit nog niet dat de vordering tot nakoming kan worden toegewezen, omdat het beroep van Franki op verjaring van die vordering naar het oordeel van het hof slaagt. Uit artikel 3:307 BW volgt dat een vordering tot nakoming verjaart door verloop van vijf jaren na aanvang van de dag volgende op die waarop de vordering

opeisbaar is geworden. Appellant wist eind 2001, na het sluiten van beide kapitaalverzekeringen, dat Franki voor hem geen zuivere eindloonregeling had verzekerd. Hij had reeds toen een vordering tot nakoming tegen Franki kunnen instellen. Appellant heeft dit echter niet gedaan, ook niet in 2006, toen de Belgische bestuurder instemde met het met terugwerkende kracht sluiten van een excedentverzekering bij Nationale Nederlanden, en hem (wederom) duidelijk had moeten zijn dat van een verzekerde eindloontkering geen sprake was. De door Nationale Nederlanden gegeven toelichting bij de verzekeringen en in de pensioenbrieven was voor een hoog opgeleid persoon als appellant niet mis te verstaan. Desondanks heeft appellant eerst in september 2014 jegens Franki aanspraak gemaakt op nakoming. De in artikel 3:307 BW genoemde termijn van vijf jaar was toen echter al ruim verstreken. Dit betekent dat ook om deze reden nakoming niet (meer) kan worden gevorderd.

Artikel 3:310 BW bepaalt dat een vordering tot schadevergoeding verjaart door verloop van vijf jaar na aanvang van de dag volgende op die waarop de benadeelde zowel met de schade als met de daarvoor aansprakelijke persoon bekend is geworden. Het uitgangspunt is daarbij dat de termijn pas begint te lopen op de dag na die waarop de benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering tot vergoeding van schade in te stellen. Het enkele vermoeden van schade volstaat naar vaste jurisprudentie niet. Dit betekent dat de verjaringstermijn pas is gaan lopen op het moment dat het voor appellant duidelijk werd dat het verzekerde kapitaal op het moment van pensionering niet toereikend was voor de aankoop van een pensioen gebaseerd op zijn eindloon conform het Pensioenreglement Franki, zoals dat ten tijde van zijn (laatste) indiensttreding gold. De omstandigheid dat appellant al jaren wist dat de Nationale Nederlanden-polissen niet voorzagen in een verzekerde eindloontkering, maakt dat niet anders. Gesteld noch gebleken is dat appellant vóór 8 september 2009 (vijf jaar vóór de brief van 8 september 2014 aan Franki) wist dat hij met het verzekerd kapitaal geen pensioen conform de pensioenovereenkomst kon aankopen. Dit betekent dat het beroep op verjaring faalt. Het vorenstaande brengt met zich dat appellant jegens Franki aanspraak kan maken op vergoeding van de schade die hij heeft geleden als gevolg van het feit dat Franki vanaf 1 januari 2001 tot 1 mei 2011 niet heeft gezorgd voor pensioenopbouw conform het Pensioenreglement Franki. Wat betreft de periode 1 juni 2011 tot 1 juni 2014 heeft appellant onvoldoende gesteld. Het Pensioenreglement Franki voorziet niet in voortgezette pensioenopbouw tijdens vroegpensioen, en ook overigens is niet komen vast te staan dat appellant daarop jegens Franki recht had. Over de omvang van de schade heeft nog nauwelijks partijdebat plaatsgevonden. Het hof ziet hierin aanleiding de schade niet zelf te begroten, maar te verwijzen naar een schadestaatprocedure.

Voor zover appellant meent dat Vanbreda (assurantiebemiddelingsbedrijf dat in ieder geval

sinds 1983 de pensioenadviseur van Franki was) hem had moeten waarschuwen dat de door haar voorgestelde verzekeringsconstructie, anders dan een eindloonregeling, geen garantie bood ten aanzien van de hoogte van het pensioen, omdat Vanbreda had moeten weten dat appellant met Franki een eindloonregeling was overeengekomen, geldt dat Vanbreda zich heeft verweerd met een verwijzing naar de schriftelijke (niet getekende) arbeidsovereenkomst (zie r.o. 2.10). In die arbeidsovereenkomst is vermeld dat voor appellant een pensioenvoorziening werd getroffen die *gebaseerd* is op het laatst verdiende jaarsalaris. Dat kon zowel zien op een streefregeling als op een eindloonregeling. Appellant heeft dit niet (voldoende gemotiveerd) weersproken. Dat betekent dat er niet zonder meer van uit kan worden gegaan dat Van Breda wist dat tussen Franki en appellant een zuivere eindloonregeling was overeengekomen. Daarbij komt dat het nalaten te waarschuwen voor een gevaar (in dit geval: het risico dat een kapitaalverzekering als hier aan de orde niet tot het gewenste pensioen leidt) niet zonder meer onrechtmatig is. De vraag of het veroorzaken van schade door het laten voortbestaan van gevaar onrechtmatig is, kan immers niet uitsluitend worden beantwoord aan de hand van de vraag of schade is ingetreden, maar dient te worden beantwoord aan de hand van alle omstandigheden van het geval. In dat kader is voorts relevant dat Vanbreda (onweersproken) heeft gesteld dat een streefregeling/kapitaalverzekering destijds een zeer gebruikelijk product was voor situaties als de onderhavige en dat het verzekeren van een zuiver eindloonregeling toen niet meer mogelijk was in individuele gevallen. Gegeven deze omstandigheden heeft appellant te weinig gesteld om tot onrechtmatig handelen door Vanbreda te concluderen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 06-04-2021

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2021:580

Zaaknummer: 200.274.283

Rechters: M.J. van der Ven, A.M.A. Verscheure en A.G. van Marwijk Kooy

Wetsartikelen: 3:307 BW

RECHTSPRAAK

Werkgever moet bewijs premieafdracht afgeven en achterstallig loon betalen

Arubaanse werknemer verzoekt achterstallig loon en bevel afgifte bewijs premieafdracht. Betalingsonmacht van de werkgever komt voor diens risico en is geen reden om een opeisbare vordering af te wijzen. De vordering zal in zoverre worden toegewezen. TES heeft op grond van de Landsverordening algemeen pensioen de verplichting om ten behoeve van haar werknemers een pensioenverzekering af te sluiten en de premies af te dragen

Verzoeker is op 6 september in dienst getreden bij Cen & Cen Enterprises N.V. h.o.d.n. Tusk Energy Solutions (hierna: TES). Het salaris over de maand 2020 is niet volledig aan verzoeker uitbetaald. Sinds 1 februari 2020 heeft verzoeker geen werkzaamheden meer voor TES verricht. Verzoeker heeft TES gesommeerd tot betaling van zijn achterstallig loon, vermeerderd met de vertragingsrente. Tevens heeft hij verzocht om een verklaring van de pensioenverzekeraar waaruit het reeds opgebouwde pensioen ten behoeve van verzoeker blijkt, aan zijn gemachtigde over te leggen. TES heeft hier geen gevolg aan gegeven. Er wordt verzocht TES te bevelen het achterstallig loon, vermeerderd met de vertragingsrente ex artikel 1614q BW, voor een totaalbedrag van Afl. 1.360,68 aan verzoeker te betalen. Daarnaast wordt er primair verzocht om TES te bevelen om de premieovereenkomst die zij met een instelling als bedoeld in de Landsverordening algemeen pensioen zou hebben, waaruit het opgebouwde pensioen van verzoeker gedurende zijn gehele dienstverband blijkt, binnen vijf dagen na betekening van deze uitspraak aan verzoeker af te geven, zulks op straffe van een dwangsom van Afl. 250 per dag dat TES mocht nalaten daaraan te voldoen. TES voert aan dat zij gebukt gaat onder een onoverkomelijke schuldenlast en dat zij de bedrijfsactiviteiten zal moeten staken. Zij is aan de belastingdienst verschuldigd een bedrag van ongeveer Afl. 500.000, waardoor ondenkbaar is dat aan crediteuren een uitkering kan worden gedaan. Betalingsonmacht van de schuldenaar (TES) komt echter voor haar risico en is geen reden om een opeisbare vordering af te wijzen. TES heeft tevens op grond van de Landsverordening algemeen pensioen de verplichting om ten behoeve van haar werknemers een

pensioenverzekering af te sluiten en de premies af te dragen. Het primaire verzoek zal worden toegewezen.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 06-04-2021

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2021:122

Zaaknummer: AUA202002679

Rechters: M.E.B. de Haseth

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werkgever moet bewijs premieafdracht afgeven aan werknemer en premies afdragen

Werknemer op Aruba eist premieafdracht van ex-werkgever TES en afgifte bewijs pensioenverzekeraar. Gerecht oordeelt dat TES op grond van de Landsverordening algemeen pensioen de verplichting heeft om ten behoeve van zijn werknemers een pensioenverzekering af te sluiten en de premies af te dragen. Het Gerecht beveelt TES om de premieovereenkomst die zij met een instelling als bedoeld in de Landsverordening algemeen pensioen zou hebben, waaruit het opgebouwde pensioen van verzoeker gedurende zijn gehele dienstverband blijkt, binnen vijf dagen na betekening van deze uitspraak aan verzoeker af te geven, zulks op straffe van een dwangsom van Afl. 250 per dag dat TES mocht nalaten hieraan te voldoen, tot een maximum van Afl. 20.000.

Verzoeker heeft van 15 november 2015 tot 13 maart 2020 werkzaamheden verricht voor Cen & Cen Enterprises N.V. h.o.d.n. Tusk Energy Solutions (hierna: TES). TES heeft geen gevolg gegeven aan de brief van verzoeker om een verklaring van de pensioenverzekeraar, waaruit het reeds opgebouwde pensioen ten behoeve van verzoeker blijkt, aan zijn gemachtigde over te leggen. Verzoeker eist primair om TES te bevelen om de premieovereenkomst die zij met een instelling als bedoeld in de Landsverordening algemeen pensioen zou hebben, waaruit het opgebouwde pensioen van verzoeker gedurende zijn gehele dienstverband blijkt, binnen vijf dagen na betekening van deze uitspraak aan hem af te geven, zulks op straffe van een dwangsom van Afl. 250 per dag dat TES mocht nalaten daaraan te voldoen. TES voert aan dat zij gebukt gaat onder een onoverkomelijke schuldenlast en dat zij de bedrijfsactiviteiten zal moeten staken. Zij is aan de belastingdienst verschuldigd een bedrag van ongeveer Afl. 500.000, waardoor ondenkbaar is dat aan crediteuren een uitkering kan worden gedaan. Het Gerecht oordeelt dat TES op grond van de Landsverordening algemeen pensioen de verplichting heeft om ten behoeve van haar werknemers een pensioenverzekering af te sluiten

en de premies af te dragen. Het verzoek zal daarom worden toegewezen. Het Gerecht beveelt TES om de premieovereenkomst die zij met een instelling als bedoeld in de Landsverordening algemeen pensioen zou hebben, waaruit het opgebouwde pensioen van verzoeker gedurende zijn gehele dienstverband blijkt, binnen vijf dagen na betekening van deze uitspraak aan verzoeker af te geven, zulks op straffe van een dwangsom van Afl. 250 per dag dat TES mocht nalaten hieraan te voldoen, tot een maximum van Afl. 20.000.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 06-04-2021

ECLI: ECLI:NL:OGCAA:2021:121

Zaaknummer: AUA202002674

Rechters: M.E.B. de Haseth

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Booking.com bemiddelt bij reisovereenkomsten en valt daarom onder Bpf Reisbranche

Kern van dit geschil is de vraag of Booking.com verplicht moet deelnemen aan het bedrijfstakpensioenfonds voor de Reisbranche. Beslissend is de uitleg van de werkingssfeerbepaling. Meer specifiek is de vraag of Booking.com een (online) reisagent is. De Hoge Raad oordeelt dat Booking.com ‘bemiddelt’ in de uitoefening van haar bedrijf bij het tot stand komen van overeenkomsten op het gebied van reizen. Daarom valt zij onder de werkingssfeer van het Bedrijfstakpensioenfonds voor de Reisbranche.

Kern van dit geschil is de vraag of Booking.com verplicht moet deelnemen aan het bedrijfstakpensioenfonds voor de Reisbranche. Beslissend is de uitleg van de werkingssfeerbepaling. Volgens het pensioenfonds is Booking.com een (online) reisagent als bedoeld in het verplichtstellingsbesluit en het wijzigingsbesluit 2015, omdat zij bemiddelt bij de totstandkoming van overeenkomsten op het gebied van reizen. De kantonrechter heeft de vorderingen van Bpf Reisbranche afgewezen op de grond dat van bemiddeling bij de totstandkoming van een reisovereenkomst geen sprake is. Het hof heeft het vonnis van de kantonrechter bekrachtigd. Het hof heeft geoordeeld dat voor de beantwoording van de vraag of Booking.com een ‘(online) reisagent’ is in de betekenis van het verplichtstellingsbesluit, beslissend is of haar bedrijfsactiviteit valt onder de omschrijving ‘bemiddelt bij het tot stand komen van overeenkomsten op het gebied van reizen in de ruimste zin des woords, waaronder worden begrepen overeenkomsten inzake vervoer, verblijf en pakketreizen’, en dat het debat van partijen zich toespitst op de vraag of Booking.com bemiddelt. Het hof heeft geoordeeld dat dit niet het geval is, nu – kort gezegd – de betrokkenheid van Booking.com bij de totstandkoming van een overeenkomst tussen de accommodatieverstrekkers en de bezoekers van de website slechts bestaat uit het scheppen van de mogelijkheid tot het via een geboden platform bij elkaar komen van vraag en aanbod. De Hoge Raad oordeelt op grond van de cao-norm dat in het verplichtstellingsbesluit geen omschrijving van het begrip

‘bemiddelen’ wordt gegeven. Het ligt voor de hand om acht te slaan op de betekenis van ‘bemiddeling’ in artikel 7:425 e.v. BW. Ingevolge voornoemd artikel is voor het kunnen aannemen van bemiddeling vereist dat de tussenpersoon ‘werkzaam [is] bij het tot stand brengen van een of meer overeenkomsten tussen de opdrachtgever en derden’. Niet vereist is dat de tussenpersoon zelf de overeenkomst(en) ten behoeve van de opdrachtgever sluit; voldoende is dat zijn werkzaamheden eraan bijdragen dat opdrachtgever en de derde de overeenkomst(en) kunnen sluiten. Een en ander stemt in de kern overeen met de taalkundige betekenis van het begrip ‘bemiddelen’. Of werkzaamheden als bemiddeling aangemerkt moeten worden, hangt af van de omstandigheden van het geval. Indien de tussenpersoon een vergoeding bedingt naar aanleiding van het tot stand komen van de overeenkomst tussen de derde en de wederpartij, wijst dat op bemiddeling. Ingevolge artikel 7:426 lid 1 BW verkrijgt de tussenpersoon immers recht op loon zodra door zijn bemiddeling de overeenkomst tot stand is gekomen. De aard, omvang en intensiteit van de door een tussenpersoon te verrichten werkzaamheden kunnen variëren; om van bemiddeling te kunnen spreken, behoeven die werkzaamheden niet veelomvattend te zijn. Niet beslissend is of bij het tot stand brengen van een concrete overeenkomst tussen een accommodatiehouder en een derde sprake is geweest van bemiddeling door Booking.com, maar of Booking.com (in de woorden van het verplichtstellingsbesluit) ‘in de uitoefening van haar bedrijf bemiddelt bij het tot stand komen van overeenkomsten’, en daarom – indien ook aan de overige voorwaarden is voldaan – verplicht is deel te nemen in het bedrijfstakpensioenfonds van Bpf Reisbranche. In dat verband gaat het erom hoe het bedrijfsmodel van Booking.com is ingericht. Als het online reserveringsplatform van Booking.com erop gericht is of ertoe uitnodigt dat derden met behulp van diensten of faciliteiten van het platform overeenkomsten met accommodatiehouders aangaan en Booking.com een beloning ontvangt voor het aldus tot stand komen van die overeenkomsten, behelst het bedrijfsmodel ‘bemiddelen’ in de zin van het verplichtstellingsbesluit. Hieraan staat niet in de weg dat de mogelijkheid bestaat dat de website van Booking.com door bezoekers daarvan in voorkomend geval ook kan worden gebruikt om het aanbod van verscheidene accommodatiehouders te bekijken teneinde vervolgens zelf (buiten de website van Booking.com om) contact op te nemen met een accommodatiehouder om een overeenkomst te sluiten. Bpf Reisbranche richt zich in cassatie terecht op de overweging van het hof dat een accommodatieverstrekker commissie verschuldigd is aan Booking.com voor de plaatsing van de accommodatie op de website van Booking.com. Die overweging acht de Hoge Raad onbegrijpelijk, nu tussen partijen vaststaat dat Booking.com als onderdeel van haar contractuele relatie met de aanbieder van de accommodatie, een commissie van de aanbieder ontvangt (niet voor het plaatsen van de accommodatie op de website, maar) nadat de gast bij de accommodatie van de aanbieder heeft verbleven of gebruik heeft gemaakt van de service of het product. De Hoge Raad concludeert

(a) dat Booking.com een online reserveringsplatform exploiteert waarop accommodaties van aanbieders worden getoond, (b) dat klanten op die website een accommodatie van die aanbieders kunnen boeken, (c) dat de administratieve verwerking daarvan geschiedt doordat Booking.com via haar website de reserveringsgegevens aan de aanbieder verstrekt en de bevestiging aan de reiziger en (d) dat Booking.com een commissie van de aanbieder ontvangt nadat de klant bij de accommodatie van de aanbieder heeft verbleven of gebruik heeft gemaakt van de service of het product. Een en ander laat geen andere conclusie toe dan dat Booking.com in de uitoefening van haar bedrijf 'bemiddelt bij het tot stand komen van overeenkomsten op het gebied van reizen', en dus een '(online) reisagent' is, een en ander zoals bedoeld in het verplichtstellingbesluit. De Hoge Raad vernietigt het arrest van het hof Amsterdam en verwijst het geding naar het hof Den Haag ter verdere behandeling en beslissing.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-04-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:527

Zaaknummer: 19/04002

Rechters: C.A. Streefkerk, M.J. Kroeze, C.H. Sieburgh, F.J.P. Lock en A.E.B. ter Heide

Advocaten: D.M. de Knijff, M.S. van der Keur en S.F. Sagel

Wetsartikelen: 7:425 BW

RECHTSPRAAK

Werkgever valt onder werkingssfeer houtverwerkende industrie; beroep op verjaring slaagt niet

Geschil over de vraag of een werkgever onder de werkingssfeer valt van het verplichtgestelde bedrijfstakpensioenfonds voor de houtverwerkende industrie en de jachtbouw. Tevens in geschil is de datum waarop de werkgever onder de verplichtstelling valt en of sprake is van verjaring. De verplichtstelling geldt voor “ondernemingen waarin het bedrijf wordt uitgeoefend” van nader omschreven activiteiten op het gebied van houtverwerkende industrie of jachtbouw. De onderneming stelt dat haar activiteiten op dat gebied niet in hoofdzaak worden verricht. De rechtbank oordeelt dat het verplichtstellingsbesluit geen hoofdzaakcriterium formuleert. Daarom geldt dat criterium niet om onder de verplichtstelling te vallen. Voor de premievordering is volgens de rechtbank de verjaringstermijn van twintig jaar van artikel 3:306 BW van toepassing. Dat betekent dat de premievordering vanaf 2007 niet is verjaard.

Geschil over de vraag of een werkgever onder de werkingssfeer valt van het verplichtgestelde bedrijfstakpensioenfonds voor de houtverwerkende industrie en de jachtbouw (hierna: PHJ). Tevens in geschil is de datum waarop de werkgever onder de verplichtstelling valt en of sprake is van verjaring. Werkgever houdt zich bezig met het vervoerbaar maken van machines, machineonderdelen en andere kapitaalgoederen van zijn klanten. De te vervoeren goederen worden in aluminium hoezen, in houten kisten en in kratten verpakt en met spanbanden en balken op houten vloeren, pallets en bokken in (zee)containers geplaatst. Werkgever vervaardigt zelf een substantieel deel van de houten verpakkingsmaterialen die noodzakelijk zijn voor schadevrij vervoer. Vanaf 18 augustus 2016 heeft PHJ werkgever aangeschreven met het verzoek om informatie, omdat verondersteld werd dat hij onder de verplichtstelling van de door het fonds uitgevoerde pensioenregeling viel. Bij brief van 23 januari 2017 heeft werkgever

zich op het standpunt gesteld niet te behoren tot de ondernemingen die verplicht deelnemen aan het bedrijfstakpensioenfonds. Werkgever erkende houten emballage te maken, maar alleen ‘als ondersteuning van de hoofdactiviteit’ en in omvang relatief (vergeleken met de expeditieactiviteiten) beperkt. Op 24 oktober 2019 heeft PHJ een ambtshalve premienota over de periode van 1 januari 2007 tot 1 januari 2019 gestuurd voor een bedrag van € 3.036.097,86. De rechtbank oordeelt op basis van de werkingssfeerbepaling dat géén hoofdzakelijkheids criterium geldt. In de hoofdcategorieën is geen kwantitatief criterium, terwijl dat uitdrukkelijk wél is gebeurd bij de uitzondering die (onder c. van het verplichtstellingsbesluit 1995 en onder 1.B.1., eerste aandachtstreep, van het verplichtstellingsbesluit 2015) is gemaakt voor de grafkistenindustrie. Dat wijst erop dat bij de werkingssfeer van die twee hoofdcategorieën geen hoofdzakelijkheids criterium geldt. De werkgever valt binnen de werkingssfeer van de verplichtstellingsbesluiten 1995 en 2015. PHJ heeft er in haar uitlatingen jegens werkgever geen misverstand over laten bestaan dat het fonds er, vanwege de in de loop der tijd niet veranderde aard van de ondernemingsactiviteiten van werkgever, rekening mee had te houden dat hij door zijn (ex-)werknemers zou worden aangesproken tot uitkering van pensioen waarop in de periode vanaf 1 januari 2007, dus ook in de periode vóór 2017 of 2019, aanspraak is ontstaan. Dat in de e-mails van 21 maart en 10 mei 2019, waarin PHJ er bij werkgever op aandrang om pensioenaangifte te doen, 1 januari 2019 als aansluitingsdatum is genoemd, maakt dit niet anders. Werkgever mocht die mededeling niet opvatten als een wijziging in het standpunt dat het bedrijfstakpensioenfonds tevoren, onder meer op 11 en 18 december 2018 en op 18 maart 2019, had ingenomen. Vast staat dat de voorwaarden waaronder PHJ bereid was werkgever tegemoet te komen niet zijn gerealiseerd. Omdat het aan de werkgever, die binnen de werkingssfeer van een verplichtstellingsbesluit valt of daarover in het ongewisse verkeert, is om zich tot het bedrijfstakpensioenfonds te wenden, komt het oplopen van de premieschuld in beginsel voor rekening en risico van die werkgever. Dan geldt ingevolge artikel 3:306 BW een verjaringstermijn van twintig jaar vanaf het moment waarop de vordering tot premieafdracht van rechtswege is ontstaan. Dat strookt met de betrokken belangen van de collectiviteit van deelnemers en pensioengerechtigden. Dit lijdt slechts uitzondering, indien het bedrijfstakpensioenfonds naar objectieve maatstaven gemeten – eerder dan wanneer het bedrijfstakpensioenfonds jegens een werkgever aanspraak op premieafdracht is gaan maken – bekend was of redelijkerwijs bekend had kunnen zijn met de vordering op de werkgever. PHJ heeft aangevoerd dat werkgever pas door de naamswijziging van werkgever ‘op de radar’ is gekomen. Werkgever heeft daartegenover geen feiten of omstandigheden aangevoerd die erop kunnen duiden dat PHJ al op een eerder moment had kunnen en moeten weten dat werkgever onderdeel uitmaakte van de werkgevergroep. Van een bedrijfstakpensioenfonds kan redelijkerwijs niet worden gevergd dat het eigener beweging onderzoek doet naar de onderlinge vennootschappelijke relaties tussen bedrijven

binnen de sector. Het verjaringsberoep van werkgever slaagt daarom niet. De vordering van werkgever wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 21-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2021:1723

Zaaknummer: 8581679 \ UC EXPL 20-4677 LH/1040

Rechters: H.A.M. Pinckaers, A.R. Creutzberg en J.P. Killian

Advocaten: J.T. Gommer, P.J. de Waal en S.A.M. van Steekelenburg

Wetsartikelen: 25 Wet Bpf 2000 en 3:308 BW

RECHTSPRAAK

Herbeoordeling nodig militair arbeidsongeschiktheidspensioen na koolmonoxidevergiftiging wegens motiveringsgebrek

Militair heeft tijdens oefening in Duitsland koolstofmonoxidevergiftiging opgelopen doordat zijn tent een kapotte kachelpijp had. Daarvoor is aansprakelijkheid erkend maar niet voor gestelde schade als gevolg van langdurige blootstelling aan gevaarlijke stoffen. Zijn verzoek om toekenning van een militair invaliditeitspensioen wegens een longaandoening is afgewezen. De CRvB vernietigt dat besluit wegens motiveringsgebrek. In de nieuw te nemen beslissing moet de staatssecretaris gemotiveerd ingaan op de momenten waarop appellant voertuigen moest aftanken en de omstandigheden waaronder dat moest gebeuren. Het gaat dan dus onder meer om het laten draaien van de motoren van zowel de tankauto als de af te tanken voertuigen en om het ontbreken van gelaatsmaskers, filters en andere beschermende middelen. De staatssecretaris moet beoordelen of op een of meer van de door appellant genoemde momenten sprake was van een of meer buitengewone omstandigheden genoemd in het zesde lid van artikel 2 Besluit AO/IV. Met name zal de staatssecretaris moeten beoordelen of sprake is geweest van het niet in acht nemen van alle normaal gebruikelijke veiligheidsmaatregelen om een oorlogssituatie realistisch na te bootsen, als gevolg waarvan een verhoogd risico is ingetreden. De Raad is met de rechtbank van oordeel dat er onvoldoende aanknopingspunten zijn voor een causaal verband tussen de longklachten van appellant en zijn uitzending van ongeveer drie maanden naar Afghanistan. De militair krijgt € 500 schadevergoeding

wegens overschrijding van de redelijke termijn van de procedure.

Appellant was sinds 17 juni 2002 werkzaam in militaire dienst. Hij is van 3 augustus 2005 tot 1 november 2005 als [naam functie 1] naar Afghanistan uitgezonden geweest. Van 2008 tot 2012 heeft hij gewerkt als [naam functie 2]. Op 5 maart 2011 heeft appellant tijdens een oefening in Duitsland een koolstofmonoxidevergiftiging opgelopen doordat de tent waarin hij sliep als gevolg van een kapotte kachelpijp met rook en damp gevuld raakte. Op 17 maart 2014 is appellant met longklachten uitgevallen. Per 31 juli 2016 heeft de staatssecretaris appellant eervol ontslag verleend uit de militaire dienst, waarna appellant per 1 augustus 2016 als [naam functie 3] is aangesteld bij het Ministerie van Defensie. Bij besluit van 18 juli 2016 heeft de staatssecretaris aansprakelijkheid erkend voor de blootstelling aan koolstofmonoxide op 5 maart 2011 en de daaruit voortvloeiende gezondheidsschade. Voor de door appellant gestelde schade als gevolg van langdurige blootstelling aan gevaarlijke stoffen heeft de staatssecretaris geen aansprakelijkheid erkend. Tegen deze afwijzing heeft appellant bezwaar gemaakt, waarop – in afwachting van deze procedure – nog geen beslissing is genomen. Op 22 september 2016 heeft appellant verzocht om toekenning van een militair invaliditeitspensioen op grond van het Besluit aanvullende arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsvoorzieningen militairen (Besluit AO/IV) vanwege een longaandoening. Appellant heeft zich op het standpunt gesteld dat hij bij zijn werkzaamheden als [naam functie 2] sinds 2009 tijdens oefeningen onvoldoende beschermd is geweest tegen de blootstelling aan gevaarlijke stoffen zoals dampen en uitlaatgassen, juist omdat deze oefeningen werden uitgevoerd onder oorlogsnabootsende omstandigheden. Het ging bij die werkzaamheden, onder andere op de [X], met name om het aftanken van voertuigen met draaiende motor – anders dan gebruikelijk is onder niet oorlogsnabootsende omstandigheden – waarbij appellant veelvuldig in aanraking kwam met dampen en uitlaatgassen. Appellant heeft dit standpunt in bezwaar gemotiveerd onder de aandacht van de staatssecretaris gebracht. Zo heeft appellant deze werkzaamheden en de momenten waarop ze hebben plaatsgevonden onder andere in een e-mailbericht van 5 januari 2017 uitgebreid beschreven. In het bestreden besluit is de staatssecretaris evenwel in het geheel niet ingegaan op dit standpunt van appellant over de blootstelling aan gevaarlijke stoffen onder oorlogsnabootsende omstandigheden. Het bestreden besluit kent daarom in zoverre een motiveringsgebrek en moet om die reden worden vernietigd. Dit betekent dat de staatssecretaris een nieuwe beslissing op het bezwaar van appellant moet nemen. In die beslissing zal de staatssecretaris gemotiveerd moeten ingaan op de momenten waarop appellant voertuigen moest aftanken en de omstandigheden waaronder dat moest gebeuren. Het gaat dan dus onder meer om het laten draaien van de motoren van zowel de tankauto als de af te tanken voertuigen en om het ontbreken van gelaatsmaskers, filters en andere

beschermende middelen. De staatssecretaris zal moeten beoordelen of op een of meer van de door appellant genoemde momenten sprake was van een of meer buitengewone omstandigheden genoemd in het zesde lid van artikel 2 Besluit AO/IV. Met name zal de staatssecretaris moeten beoordelen of sprake is geweest van het niet in acht nemen van alle normaal gebruikelijke veiligheidsmaatregelen om een oorlogssituatie realistisch na te bootsen, als gevolg waarvan een verhoogd risico is ingetreden. Hierbij dient de staatssecretaris de beschikbare medische informatie, waaronder de brieven van het NKAL van 21 september 2015 en 26 november 2015, en de verklaring van de voormalige commandant van appellant, [naam voormalig commandant], van 19 juni 2017 te betrekken. Appellant heeft zich verder op het standpunt gesteld dat hij de koolstofmonoxidevergiftiging heeft opgelopen tijdens een oefening onder oorlogsnabootsende omstandigheden in Duitsland op 5 maart 2011. Als voorbeeld van die oorlogsnabootsende omstandigheden heeft hij genoemd dat – anders dan onder niet oorlogsnabootsende omstandigheden – hij (bewapend) moest wachtlopen bij de munitie-opslag terwijl het terrein waar de oefening plaatsvond als zodanig al beveiligd en bewaakt (militair) terrein was. De Raad is, anders dan de staatssecretaris en de rechtbank, met appellant van oordeel dat deze oefening zoals door appellant beschreven en zoals die uit de dossierstukken blijkt, moet worden aangemerkt als een oorlogsnabootsende oefening. De Raad overweegt verder dat ook de omstandigheden waaronder die oefening wordt gehouden moeten gelden als oorlogsnabootsende omstandigheden, simpelweg omdat de oefening als zodanig oorlogsnabootsend is en er geen grond is om afzonderlijke onderdelen van die oefening of specifieke omstandigheden tijdens de oefening – zoals het slapen in een tent – eruit te lichten en los van de oorlogsnabootsende oefening als geïsoleerde gebeurtenis of omstandigheid te beschouwen en te beoordelen. Dit betekent dat, anders dan de rechtbank in de aangevallen uitspraak heeft overwogen, appellant de koolstofmonoxidevergiftiging wel heeft opgelopen tijdens oorlogsnabootsende omstandigheden en dat daarmee voor wat betreft de koolstofmonoxidevergiftiging het bepaalde in artikel 2 lid 6, aanhef en onder a, Besluit AO/IV van toepassing is. Dit betekent echter nog niet dat de staatssecretaris de koolstofmonoxidevergiftiging ook daadwerkelijk had moeten betrekken bij de vaststelling of in het geval van appellant sprake is van invaliditeit van ten minste 10% als bedoeld in het Besluit AO/IV. Daarvoor is volgens artikel 2 lid 6 Besluit AO/IV immers ook nog vereist dat sprake is van een verhoogd risico. Met de staatssecretaris is de Raad van oordeel dat bij het slapen in een tent waarin een kachel is geplaatst, van verhoogd risico geen sprake is. De Raad is met de rechtbank van oordeel dat er onvoldoende aanknopingspunten zijn om een causaal verband aan te nemen tussen de longklachten van appellant en zijn uitzending van ongeveer drie maanden naar Afghanistan, in die zin dat die klachten daardoor tot uiting zijn gekomen of zijn verergerd. In de brief van de longarts van het NKAL van 21 september 2015 is immers geen verband gelegd tussen de werkzaamheden van appellant in Afghanistan en zijn – pas jaren

later gebleken – longklachten. De longarts stelt slechts in het algemeen vast dat “jarenlange” potentiële blootstelling aan uitlaatgassen en brandstoffen aandacht verdient en potentieel als gezondheidsrelevant moet worden beschouwd. De behandeling van het bezwaar door de staatssecretaris heeft dertien maanden en één week geduurd, terwijl de behandeling in de rechterlijke fase minder dan drie en een half jaar heeft geduurd. De redelijke termijn is dus in de bestuurlijke fase overschreden. De Raad zal de staatssecretaris daarom veroordelen tot betaling aan appellant van een bedrag van € 500.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 22-04-2021

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2021:912

Zaaknummer: 19/1593 MPW

Rechters: H. Lagas, M.A.H. van Dalen-van Bekkum en J.C.F. Talman

Wetsartikelen: 2 lid 6 Besluit AO/IV